

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/73/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720200422
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5720200422.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: U. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., A. G. XXXX/XX, proti žalovanej: S. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., U. XXXX/X, o zaplatenie 4.770,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin z 27. augusta 2021 č.k. 10C/7/2020-177, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. z o s t á v a n e d o t k n u t ý .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur z titulu vrátenia poskytnutej pôžičky podľa § 657 Občianskeho zákonníka (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu o uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť sumu 1.000,- Eur titulom vrátenia poskytnutej pôžičky z 31.05.2017 a uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť sumu 1.770,- Eur zaplatenej žalobcom na účet realitnej kancelárie DIMARKO REAL s.r.o., ako nedôvodnú zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a podľa pomeru úspechu strán v spore nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania (výrok III.).

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou a M. I. ako dlžníkmi bola dňa 31.05.2017 uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej (podľa článku I.) veriteľ prenechal dlžníkom peňažnú sumu vo výške 9.000,- Eur, ktorú sa zaviazali splácať po dobu od 25.06.2017 do 25.02.2018 mesačnými splátkami po 1.000,- Eur, pričom podľa textu zmluvy, zmluvné strany si nedohodli žiadny úrok. Podpis dlžníkov na zmluve bol overený Obcou Y. dňa 31.05.2017 o 15:00 hod., pričom žalobca preukazoval prevzatie sumy pôžičky vo výške 9.000,- Eur pripojením si protokolu o prevzatí, podľa ktorého dlžníčky (žalovaná a M. I.) si mali prevziať peňažnú hotovosť vo výške 9.000,- Eur v prítomnosti svedka M. dňa 31.05.2017. Ako vyplynulo z výsledkov vykonaného dokazovania, žalobca v konaní preukázal poskytnutie pôžičky žalovanej a M. I. ako reálneho kontraktu len vo výške 8.000,- Eur. Z predložených výpisov z účtu žalobcu v I. za mesiac 2017 vyplýva, že žalobca zo svojho účtu dňa 31.05.2017 vybrala sumu 8.000,- Eur a nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že sumu 1.000,- Eur mal doma v hotovosti a že by táto suma predstavovala poskytnutú pôžičku vzhľadom na tvrdenie žalovanej, že poskytnutie pôžičky vo výške 9.000,- Eur žalobca odôvodňoval poskytnutím odmeny za poskytnutie pôžičky vo výške 1.000,- Eur. Z výsluchu svedka M. nebolo preukázané tvrdenie žalobcu v predloženom protokole o prevzatí poskytnutej pôžičky, že jej predmetom bola suma 9.000,- Eur, keďže svedok pri reálnom odovzdaní peňazí nebol, tieto podľa tvrdenia žalovanej, W. I. ml. mali byť

odovzdané vo večerných hodinách dňa 31.05.2017 bez prítomnosti svedka. Na strane druhej, žalovaná preukázala vrátenie poskytnutej pôžičky na základe zmluvy z 31.05.2017 len vo výške 6.000,- Eur, keď žalovaná dňa 26.06.2017 zaplatila sumu 1.000,- Eur a dňa 21.12.2017 sumu 5.000,- Eur. Iné sumy na úhradu pôžičky z 31.05.2017 zo strany žalovanej preukázané neboli. Nepovažoval za dôvodnú obranu žalovanej, že zvyšok pôžičky z 31.05.2017 bol zaplatený tým, že žalobca si ponechal osobné motorové vozidlo priateľa žalovanej W. I. ml. v podstatne vyššej hodnote. Je zrejmé, že začiatkom roku 2018, pokiaľ sa priateľ žalovanej dostal do problémov a potreboval finančné prostriedky na obhajcu, žalovaná požiadala žalobcu o novú pôžičku, ktorá bola žalobcom poskytnutá vo výške 3.500,- Eur, o čom svedčí zmluva o pôžičke uzavretá v písomnej podobe medzi žalobcom a W. I. zo dňa 10.03.2018, ktorá je zažurnalizovaná vo vyšetrovacom spise OR PZ Martin č. ORP 728/SU-MT-2019. V súvislosti s uzavretou zmluvou o pôžičke z 10.03.2018 dlžník - W. I. dal veriteľovi (žalobcovi) do zálohy osobný automobil Kia Sorento s veľkým a malým technických preukazom a jedným kľúčom, keď zároveň veriteľ s dlžníkom sa vzájomne dohodli, že počas dohodnutej pôžičky sa uvedený osobný automobil prepíše na veriteľa. Z výsledkov vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že žalobca pre nezaplatenú pôžičku z 31.05.2017 dňa 16.10.2019 podal trestné oznámenie na žalovanú pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, ktoré neskôr bolo vyšetrovateľom podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku odmietnuté, nakoľko skutok žalovanej nemal znaky trestného činu ani priestupku. V súvislosti s podaním trestného oznámenia žalobcu ako aj trestným oznámením žalovanej, žalovaná v pozícii poškodenej a svedkyne v trestnom konaní nespomínala dohodu so žalobcom, že by v súvislosti s prenechaním osobného motorového vozidla Kia Sorento do vlastníctva žalobcu, by žalobca zmazal jej starý dlh na základe zmluvy o pôžičke z 31.05.2017. Až v sťažnosti zo dňa 14.11.2019 žalovaná spomína dohodu so žalobcom, podľa ktorej žalobca mal žalovanej a jej priateľovi W. I. požičať 3.500,- Eur s tým, že auto sa prepíše na žalobcu, tiež s tým, že im zmaže starý dlh 1.000,- Eur a keď sa situácia zlepší, auto si môžu od neho kúpiť za sumu 5.000,- Eur. Druhýkrát žalovaná spomína úhradu dlhu z 31.05.2017 prepisom motorového vozidla pri svojej výpovedi dňa 29.01.2021, ale už v súvislosti s prebiehajúcim občianskoprávnym sporom na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 10C/7/2020. Vo svojej výpovedi ďalej tvrdila, že s nebohrou M. I. si od žalobcu požičala sumu 8.000,- Eur s dohodou, že žalobcovi vrátia sumu 9.000,- Eur v pravidelných splátkach po 1.000,- Eur mesačne, ďalej tvrdila, že žalobcovi celkovo zaplatila 7.000,- Eur (táto skutočnosť preukázaná nebola) a uviedla, že žalobcovi bolo treba vrátiť ešte 2.000,- Eur, z čoho vyplynulo, že žalovaná nebola si vedomá splatenia dlhu na základe zmluvy o pôžičke z 31.05.2017. Aj konštatovania W. I. st. a žalovanej, že prepisom motorového vozidla v hodnote 5.800,- Eur na žalobcu sa zaplatí dlh vo výške 3.500,- Eur z roku 2019 titulom poskytnutia pôžičky na právnik a súčasne aj dlh z 31.05.2017 nepovažoval za hodnoverné, a to v súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním, ako aj podaním občianskoprávnej žaloby. Je ťažko uveriteľné, aby žalobca na takúto dohodu pristúpil, t.j. ak by mal byť zmazaný dlh z poskytnutej pôžičky z 31.05.2017 vo výške 2.000,- Eur a zároveň aj dlh vo výške 3.500,- Eur (spolu vo výške 6.500,- Eur) prepisom motorového vozidla kúpeného za sumu 5.800,- Eur, prípadne spätnou kúpou vozidla za sumu 5.000,- Eur. Na základe uvedených skutkových zistení zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi titulom vrátenia poskytnutej pôžičky z 31.05.2017 sumu 2.000,- Eur a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu na vrátenie pôžičky vo výške 1.000,- Eur ako nedôvodnú zamietol, keďže žalobca sa nedomáhal zaplatať tejto sumy titulom úrokov, ani titulom odmeny, pričom nebolo preukázané, že by táto suma bola žalovanej poskytnutá titulom pôžičky ako reálneho kontraktu.

3. Žalobu žalobcu na uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 1.770,- Eur titulom zaplatať zostatku na uzatvorenie rezervačnej zmluvy, nepovažoval za dôvodnú. Žalobca v súvislosti s podanou žalobou predložil návrh rezervačnej zmluvy uzavretej medzi budúcim predávajúcim - spoločnosťou DIMARKO REAL s.r.o. a žalobcom ako budúcim kupujúcim, v zmysle ktorej mal žalobca zaplatiť tzv. odmenu vo výške 2.000,- Eur, ktorá sa mala započítať v prípade uzavretia kúpnej zmluvy medzi zmluvnými stranami ohľadom kúpy nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k. ú. W.. Z vyjadrenia obchodnej spoločnosti DIMARKO REAL s.r.o. vyplýva, že uvedená obchodná spoločnosť nemá vedomosť, či došlo k podpisu danej rezervačnej zmluvy, keďže ňou nedisponuje, T. T. ako zástupca uvedenej obchodnej spoločnosti ako svedok na pojednávaní potvrdil, že rokovania so žalobcom ohľadom kúpy nehnuteľností prebehli, avšak k uzavretiu kúpnej zmluvy už nedošlo. V konaní na základe dôkaznej iniciatívy žalobcu nebola preukázaná skutočnosť, že by žalobca poskytol žalovanej pôžičku vo výške 2.000,- Eur prípadne, že by žalovaná mala voči obchodnej spoločnosti DIMARKO REAL s.r.o. dlh, ktorý za ňu platil žalobca. Uplatnenie nároku žalobcom na základe podanej žaloby na zaplatať sumy 1.770,- Eur od žalovanej nemá oporu v hmotnom práve a považoval takýto nárok za nedôvodný.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná vo výroku I., ktorým bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi titulom vrátenia poskytnutej pôžičky z 31.05.2017 sumu 2.000,- Eur. V odvolaní uviedla, že v skutočnosti na základe zmluvy z 31.05.2017 im bola zo strany žalobcu poskytnutá pôžička vo výške 8.000,- Eur a nie 9.000,- Eur. Keď požiadala o ďalšiu pôžičku kvôli obhajobe jej druha W. I. ml., žalobca hneď namietal, že nemajú splatenú prvú pôžičku a nemá istotu, že mu peniaze vrátia. Za iných okolností by s ňou nebavil, ale vedel, že s priateľom kúpili auto, ktoré sa žalobcovi páčilo. Sám žalobca navrhol, že ak na neho prepíšu auto Kia Sorento, bude považovať starý dlh za vyplatený a môže im požičať sumu 3.500,- Eur. K podpisu samotných „zmlúv o pôžičke“ došlo až o pár dní, keď už auto mal žalobca napísané na seba a priateľ bol po súde pustený domov. Sumu, ktorú žalobca W. I. za auto požičal, si určil žalobca sám po zvážení všetkých faktov, ako to bolo ním prezentované a vychádzal z hodnoty auta. Nikdy predtým sa jej nikto nepýtal, či žalobcovi dlhuje nejakú sumu aj s nebohú M. I. a preto pokiaľ sa jej vyšetrovateľ na to opýtal dňa 29.01.2021, uvedenú skutočnosť vo svojej výpovedi negovala, keďže tento dlh už bol dávno vyrovnaný. Zarazilo ju tvrdenie vyšetrovateľa J. F., ktorý ju mal telefonicky vypočuť dňa 29.11.2019 a kde mu mala tvrdiť, že vrátila nejaké 2/3 z požičanej sumy 9.000,- Eur, o čom sa dozvedela až z písomností zaslaných Okresným súdom v Martine. Osobne bola s týmto vyšetrovateľom 2-krát, nie je jej zrejme, prečo to napísal, keď to nie je pravda. Auto, ktoré sa previedlo na žalobcu, bolo síce majetkom W. I., ale ona nedohadovala splatenie svojho dlhu použitím majetku svojho priateľa, keďže bolo nezmyselné, aby mala otvorené dve pôžičky. Keby to tak nebolo, domnieva sa, že by žalobca už dávno ju urgoval o vrátenie starého dlhu. Žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť s tým, že budú vypočutí svedkovia, ktorých navrhuje.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že zmluva o pôžičke na sumu 9.000,- Eur a protokol o prevzatí boli podpísané na Matrike v Y., peniaze boli odovzdané v hotovosti do ruky za bieleho dňa, nie vo večerných hodinách, ako tvrdí žalovaná. Peniaze boli poskytnuté podľa tvrdenia žalovanej na rozbehnutie živnosti s potravinami. Začiatkom marca 2018 prišla za ním žalovaná s tým, že potrebuje peniaze na právnika, na čo jej povedal, že kde má istotu, že mu peniaze budú vrátenie, keď ešte nesplatila predchádzajúcu pôžičku. Dôvodom poskytnutia ďalšej pôžičky bola skutočnosť, že jej priateľ mal auto Kia Sorento s návrhom, aby tento bol daný do zálohy. Aj v tejto ďalšej zmluve o pôžičke bolo preto uvedené, že predmetom zábezpeky je motorové vozidlo Kia Sorento. S ohľadom na uvedené sa cíti byť zo strany žalovanej podvedený, keďže táto nemala v úmysle peniaze vrátiť, ale iba zneužila v tom čase ich dobré vzťahy.

6. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu (v tzv. replike) opätovne poukázala na skutočnosť, že dňa 31.05.2017 jej bola poskytnutá pôžička vo výške 8.000,- Eur, pričom suma 1.000,- Eur mala byť podľa tvrdenia žalobcu považovaná za odmenu za poskytnutie pôžičky. K uzavretiu a podpisovaniu zmluvy došlo síce v poobedňajších hodinách, ale k skutočnému odovzdaniu peňazí došlo až vo večerných hodinách uvedeného dňa, pričom peniaze si ponechala nebohá M. I.. Začiatkom roku 2018, keď chytili jej priateľa bez vodičského preukazu a potrebovali peniaze na právnu pomoc presne tak, ako uviedol žalobca vo svojom vyjadrení, bolo jej povedané, že keď nemá splatený ešte jeden dlh, ďalšiu pôžičku jej nedá, sám žalobca navrhol, že motorové vozidlo Kia Sorento W. I. prepíše na žalobcu, čím sa zmaže starý dlh a bude im poskytnutá pôžička vo výške 3.500,- Eur. Vychádzalo sa pritom z ceny auta, ktorá bola 5.800,- Eur. Táto suma bola na účet jeho dcéry poukázaná 3-krát, keď priateľa po súde pustili, dal mu žalobca podpísať 3 rôzne zmluvy o pôžičke. W. I. hneď na to reagoval, prečo je toľko zmlúv, keď sa žalobcovi fyzicky hneď 7.000,- Eur vrátilo na účet, na čo žalobca do poznámky uviedol, že sa jedná o pôžičku, aby bolo jasné v ďalšom dodatku o splatení pôžičky, že je to už vyrovnané. Taktiež nesúhlasí z týchto dôvodov s povinnosťou zaplatiť žalobcovi trovy konania.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej (v tzv. duplike) poukázal na okolnosti uzavretia ďalšej zmluvy o pôžičke z marca 2018, pričom zdôraznil, že akú dáva logiku veci tvrdenie žalovanej, že by prisľúbil žalovanej odpredaj motorového vozidlo, keď nemala vysporiadané pôžičky a prečo nemala auto napísané na seba, keď zmluva o pôžičke bola spísaná medzi ním a L. I.. Taktiež nie je zrejme, prečo žalovaná, ako tvrdí, použila peniaze na kúpu motorového vozidla Kia Sorento, keď mohla dlh mu vrátiť alebo zaplatiť právnika, na ktorého si peniaze požičala. Zotráva na svojich vyjadreniach ohľadom poskytnutia pôžičky z 31.05.2017 vo výške 9.000,- Eur, ako už uviedol. Konanie žalovanej považuje za podvodné nielen voči nemu, ale aj voči nebohej p. I. a jej synovi, ktorý prišiel o bývanie, ktoré dostal v dedičskom konaní po rodičoch. Koncom roku 2019 poslal žalovanej doporučenú poštovou výzvu na uhradenie dlhu. Vzhľadom na uvedené okolnosti sa cíti byť konaním žalovanej podvedený.

8. Žalovaná vo svojom ďalšom podaní z 06.03.2022 opätovne poukázala na okolnosti uzavretia pôžičky začiatkom marca 2018. Poukázala aj na skutočnosť, že žalobca jej zámerne posielal písomnosti na adresu trvalého bydliska, hoci vedel, že sa tam nezdržuje a že v tom čase bývala u svojej známej Q. T.. Tým, že žalobca vedome klamal a zavádzal, sa cíti byť poškodená.

9. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý v napadnutom výroku I. a súvisiacom výroku o trovách konania ako správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., odvolaním nenapadnutý, zostáva nedotknutý.

10. Záver súdu prvej inštancie, ktorý na základe výsledkov vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že z titulu poskytnutej pôžičky zo dňa 31.05.2017 je žalovaná ako dlžníčka povinná žalobcovi vrátiť sumu 2.000,- Eur, na základe podmienok § 657 Občianskeho zákonníka, je správny.

11. Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

12. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. K uzavretiu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka ako reálneho kontraktu sa vyžaduje, aby veriteľ aj skutočne odovzdal predmet pôžičky dlžníkovi. Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (k tomu porovnaj napr. rozhodnutie NS SR z 30. júna 2010 sp.zn. 3Cdo/325/2009), a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitosti vôle) boli dané. V prejednávanej veci bolo preto pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke nevyhnutné zistiť, či došlo k jej poskytnutiu - odovzdaniu peňazí. Skutočnosť poskytnutia pôžičky v konaní vždy preukazuje veriteľ, v danom prípade žalobca, ktorý musí preukázať skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, nie preukázať možnosť veriteľa disponovať príslušnou peňažnou sumou. Rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktorý musí účastník preukázať) zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na sporný vzťah aplikovaná.

13. Ak sa domáha žalobca vrátenia určitej čiastky s tvrdením, že túto čiastku žalovanému poskytol, leží na ňom dôkazné bremeno o tomto tvrdení. Je naopak na žalovanom, ktorý tvrdil, že prijal plnenie na základe zmluvného dojednania o poskytnutí pôžičky a o spôsobe jej vrátenia, že dlh na základe zmluvy zanikol splnením, t.j. že pôžičku reálne poskytnutú veriteľom mu vrátil.

14. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočností, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť, ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t.j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Ako bolo už uvedené, nie je povinnosťou žalovaného tvrdiť ani dokazovať skutočností, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t.j. nezaťažuje ho v tomto smere dôkazné bremeno, a preto mu neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemôže byť na ujmu.

15. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje toho účastníka, ktorý tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky. Pokiaľ sa veriteľ domáha splnenia dlhu, je na ňom, aby preukázal vznik splatnej pohľadávky voči dlžníkovi; pokiaľ bolo preukázané, že takáto pohľadávka skutočne vznikla, môže sa dlžník brániť tvrdením, že táto pohľadávka už zanikla. Dôkazné bremeno ohľadom existencie právnych skutočností, ktoré mali za následok zánik dlhu, leží na dlžníkovi.

16. V prejednávanej veci žalobca na základe podanej žaloby si voči žalovanej uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3.000,- Eur z dôvodu, že dňa 31.05.2017 uzatvoril ako veriteľ so žalovanou a M. I. ako dlžníkmi zmluvu o poskytnutí pôžičky v písomnej forme, na základe ktorej (podľa článku I.) prenechal peňažnú sumu vo výške 9.000,- Eur s tým, že dlžníčky sa zaviazali splatiť dlh (vrátiť pôžičku) formou mesačných splátok od 25.06.2017 do 25.08.2018 po 1.000,- Eur. Skutočnosť, že došlo k uzavretiu písomnej zmluvy o pôžičke v zmysle podmienok § 657 Občianskeho zákonníka, nebolo medzi účastníkmi sporné, sporným sa stalo tvrdenie žalobcu a žalovanej o tom, že aká reálne suma pôžičky bola veriteľom poskytnutá a či a akým spôsobom bola poskytnutá pôžička (ako dlh) veriteľovi splatená.

17. Z hľadiska teórie dôkazného bremena ako bolo vyššie uvedené, bolo na žalobcovi ako veriteľovi v konaní preukázať skutkové tvrdenie v žalobe, že nielen zmluva o pôžičke medzi ním a žalovanou a M. I. ako dlžníkmi bola uzavretá, ale že suma pôžičky uvádzaná v písomnej zmluve (vo výške 9.000,- Eur) bola aj reálne poskytnutá vzhľadom k tomu, že žalovaná v priebehu konania namietala reálne poskytnutie pôžičky vo výške 9.000,- Eur, keďže táto podľa jej vyjadrenia bola poskytnutá vo výške 8.000,- Eur a suma 1.000,- Eur predstavovala akúsi pomyselnú odmenu žalobcu za poskytnutie pôžičky. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní preukázal reálne poskytnutie pôžičky len vo výške 8.000,- Eur a preto žalobu v zostávajúcej časti na zaplatenie sumy pôžičky vo výške 1.000,- Eur pre neunesenie dôkazného bremena, ako nedôvodnú zamietol. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním žalobcu napadnutý nebol.

18. Z hľadiska vyššie uvádzanej teórie (v bodoch 13. až 15.) dôkazného bremena ohľadom existencie právnych skutočností, z ktorých určité (hmotné) právo vyplýva, bolo na žalovanej ako dlžníkovi v konaní preukázať skutočnosti, ktoré mali za následok zánik dlhu.

19. Odvolací súd hodnotiac výsledky vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie tak vo vzťahu k reálnemu poskytnutiu pôžičky žalobcom žalovanej na základe zmluvy o pôžičke z 31.05.2017, ako aj vo vzťahu k preukazovaniu tvrdenia žalovanej ohľadne vrátenia pôžičky (splnenia dlhu), v podrobnostiach poukazuje na vyhodnotenie skutkových zistení uvedených v bodoch 22. - 26. a 33. odôvodnenia rozsudku, s ktorými sa plne stotožňuje a v dôvodoch svojho rozhodnutia na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

20. V situovaných bodoch odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal všetkými tvrdeniami strán v spore v priebehu konania až do jeho rozhodnutia, výsledky vykonaného dokazovania hodnotil tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, preto odvolací súd sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná dôkazné bremeno pri preukazovaní tvrdenia o vrátení poskytnutej pôžičky na základe zmluvy o pôžičke z 31.05.2017 vo výške 2.000,- Eur nepreukázala. Žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnila správnosť vyslovených skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. Je zrejmé, že podľa výpisu z účtu bola preukázaná skutočnosť vrátenia časti poskytnutej pôžičky, a to dňa 26.06.2017 vo výške 1.000,- Eur a dňa 21.12.2017 vo výške 5.000,- Eur, celkovo vo výške 6.000,- Eur. Tvrdenie žalovanej o tom, že časť poskytnutej pôžičky vo výške 2.000,- Eur bola žalobcovi splatená v súvislosti s ďalšou poskytnutou pôžičkou vo výške 3.500,- Eur tým, že na žalobcu bolo prepísané auto Kia Sorento, nebolo v konaní preukázané. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje najmä na vyslovené skutkové a právne závery súdu prvej inštancie v bodoch 23. - 26. a 33. odôvodnenia, keď žalovaná v priebehu trestného konania a prebiehajúceho občianskoprávneho konania, tak ku skutočnostiam výšky poskytnutej pôžičky, ako aj ich vrátenia (čo do spôsobu a rozsahu) podávala rôzne (rozporuplné) vyjadrenia, na ktoré skutočnosti súd prvej inštancie pri vyhodnocovaní výsledkov vykonaného dokazovania správne poukázal.

21. Je potrebné v tejto súvislosti poukázať na skutočnosť, že žalovaná sa vyjadrovala ku skutočnostiam v trestnom konaní, ktoré priamo súviseli s podanými trestnými oznámeniami žalobcom a tiež žalovanou ohľadom tak uzavretia zmluvy o pôžičke z 31.05.2017, ako aj ku skutočnostiam ďalšej pôžičky z roku

2018 a s tým súvisiacim prepisom motorového vozidla značky Kia Sorento na žalobcu, ktoré boli významné pre vyhodnotenia skutkového stavu, tak k okolnostiam uzavretia tohto kontraktu, ako aj jeho splnenia zo strany žalovanej. V odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia nevysporiadal na základe podmienok § 191 ods. 1 CSP. Z uvedených dôvodov preto pokiaľ súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur z titulu vrátenia jeho zostatku na pôžičke z 31.05.2017, ktorého skutkové a právne závery odvolací súd považoval v celom rozsahu za správne, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania (vychádzajúc zo zásady úspechu strán v spore), ako správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)